

Kommune, kan den ikke nægte ham Kvitering, for hvor meget og for hvilket Tidsrum han har betalt til Fonden. Ved § 11 bestemmes, at Kommunerne aarlig skulle indsende til Ministeren eller til den valgte Bestyrelse Regnskab med Redegørelse for Kommunens Indtægter og Udgifter som Følge af Loven.

Dernæst kommer Undtagelsestilfældene. § 12 omhandler, at Kommunerne skulle, vedrørende Personer, som enten paa Grund af Ophold paa en Sindssygeanstalt eller lignende ere ude af Stand til at forvalte deres egne Sager, men dog ere saa velhavende, at de kunne betale, drage Om-sorg for, at der bliver indbetalt af de paagældendes Indtægter, som blive ved at flyde. § 13 foreskriver, at Personer, som i kortere eller længere Tid have opholdt sig i Udlandet, kunne ved deres Tilbagevenden komme ind under Loven ved at betale den dem paahvilende Restance eller ved at fortsætte Betalingen nogle Aar ud over det 48de Aar. § 14 foreskriver, at Personer, som søge at unddrage sig Forpligtelserne efter denne Lov, maa, hvis de ikke kunne forsørge sig sely, forsørges af Fattigvæsenet med de deraf flydende Rettighedstab. Jeg tænker her paa omvandrende Svende og lignende, som nu rejse fra By til By og ikke ønske at høre hjemme noget Sted, men at leve paa Samfundets Bekostning, og som det derfor er vanskeligt at faa fat i.

Jeg kommer saa til § 15, som sikkert vil vække stærk Forargelse hos alle Embeds- og Bestillingsmænd, idet den udtaler, at naar denne Lov træder i Kraft, skal der ikke tilkomme Embeds- og Bestillingsmænd, som ansættes efter Lovens Ikrafttræden, Pension af Statskassen, men derimod samme Pension som alle andre Borgere. Titelen paa mit Lovforslag slutter med „m. m.“, og jeg hævder, at det er lovligt at ændre Embedsmændenes Pension. I Grundloven staar der, at der tilkommer enhver Embeds- og Bestillingsmand Pension efter Pensionsloven. Efter dette Lovforslag tilkommer der dem fremdeles Pension, nemlig efter denne nye Pensionslov, men de kunne kun ligesom alle andre faa 300 Kr. hver og et Ægtepar 600 Kr. At det bliver noget, Embedsmænd ikke ville være glade over, forstaar jeg; men jeg ser ingen Grund til, at de ikke skulle underkastes samme Bestemmelser som alle andre. Den Tid er forbi, da det var Embedsmændene, som bar Landet, saaledes var det maaske for nogle Hundrede Aar siden, da der ikke var Rigsdag eller nogen Slags

parlamentarisk Styre. Men jeg tør sige, at en Landmand, en Haandværker, en Husmand, Arbejder eller Købmand bidrager lige saa godt sit til Samfundets og Erhvervskildernes Trivsel eller Nationalformuens Vækst, som Embedsmændene gøre. Folk kunne jo fremtidig lade være at søge disse Embeder, og det kan jo ogsaa tænkes, at Lovgivningsmagten bliver enig om at give dem højere Løn, saa de selv kunne sørge for deres Pensionering. Jeg skal her blot antyde, at jeg ogsaa gerne saa, at vi fik en Lov, der inddrog Livsforsikringsvæsenet under Staten. Jeg holder paa den personlige Frihed til dens yderste Konsekvenser og er en Modstander af al den Statssocialisme, som man fra anden Side ønsker; men er Statsmonopol berettiget noget Sted, er det paa Livsforsikringens Omraade. Livsforsikringsselskaberne trække i vore Dage Million paa Million ud af den almindelige Befolknings Lommer. Der sidder Mængder af Direktører med store Indtægter, Selskaberne bygge store, flotte Bygninger, og Udgifterne dertil tages fra den almindelige Befolkning. Hvis Staten monopoliserede Livsforsikringen, vilde den tjene saa meget herigennem, at Embedsmændene kunde faa højere Løn, saa der er ikke Grund for dem til at blive kedede af, at de ikke mere faa Pension. Det vilde være heldigt, om man kunde blive fri for den Jagen, der er efter Embeder. Nu staar der Hundreder og Hundreder, der søge de faste Stillinger, og naar de saa have faaet dem, ere de misfornøjede og stille Krav om at faa mere i Løn og om at gaa af tidligt med Pension. Det er uværdigt for Manddom og Ungdom saaledes at jage efter faste Stillinger med Pensionsret. Jeg saa hellere, at Ungdommen tog Kampen op i de forskellige Erhverv og gik sin Alderdom i Møde med de Livsvilkaar, den saaledes kunde skaffe sig.

Naar den Tid kommer, da man efter Lovforslaget skal ophøre at betale, faa de altsaa Understøttelse, uden at der gøres Forskel mellem rige og fattige. Der er bestemte faste Regler, og det er hverken Alderen eller Trangen, der gør Udslaget. Jeg glemte før i min Indledning at nævne, at jeg i mange Aar har syslet med denne Tanke om at skabe en Lov som den, Lovforslaget gaar ud paa, idet jeg har ventet paa, at den Kommission, der arbejder med Forsikringsspørgsmaalet, skulde tage Op-gaven op, men da jeg har hørt, at den ikke vil gøre det paa en saadan Maade, som jeg har tænkt, har jeg nu fremsat mit Forslag.